USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **V. S.**, zast. JUDr. Petrem Novotným, advokátem, se sídlem Archangelská 1568/1, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2017, č. j. OAM-953/ZA-ZA11-ZA18-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 4. 2018, č. j. 42 Az 6/2017 - 38,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Krajský soud v Ústí nad Labem shora označeným rozsudkem zamítl žalobu proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto tak, že žalobci se neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítá, že v rámci předcházejícího řízení jasně prezentoval obavy z návratu na Ukrajinu, a to v důsledku probíhajícího dlouhodobého vnitrostátního ozbrojeného konfliktu, kdy po návratu na Ukrajinu by musel nastoupit do armády a jít válčit, což s ohledem na strach o vlastní život nechce. Přestože faktické boje probíhají aktuálně převážné ve východní části země, nelze zlehčovat ani situaci v západní části země, neboť v průběhu uplynulých dvou let došlo k opakovaným násilnostem, jejichž oběťmi se stali nevinní civilisté, a to právě na západě Ukrajiny, když média v této souvislosti informovala nejen o aktuálních bojích mezi vládou a Pravým sektorem v Mukačevu, ale rovněž o násilnostech ve Lvově, kde vybuchly v důsledku činnosti Pravého sektoru dvě nálože, které si vyžádaly řadu zraněných. Uvedená fakta nevzal příslušný soud v rámci přezkumu postupu správního orgánu vůbec v potaz. Jeho rozsudek je proto také nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[3] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační námitky považuje za nedůvodné, jelikož stěžovatel nedoložil nic, co by nasvědčovalo tomu, že by stěžovateli

po jeho návratu na Ukrajinu hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání.

[4] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[5] Před zahájením meritorního přezkumu věci se však Nejvyšší správní soud musel zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, pokud tato stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[6] Vymezením institutu nepřijatelnosti a výkladem konceptu přesahu vlastních zájmů stěžovatele se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně, 4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[7] V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud shledal, že žádná z těchto podmínek nebyla naplněna, a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

[8] Ohledně námitky stěžovatele týkající se možného ohrožení ozbrojeným konfliktem na Ukrajině, je třeba odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, č. 1840/2009 Sb. NSS), podle které nestačí k udělení mezinárodní ochrany pouhá existence ozbrojeného konfliktu na území země původu žadatele, ale žadateli musí v důsledku takového konfliktu hrozit reálná újma, např. v podobě vážného a individuálního ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného násilí. V situacích tzv. totálního konfliktu hrozí vážná újma v zásadě každému žadateli přicházejícímu z této země původu či postiženého regionu, neboť pouhá přítomnost na území této země nebo regionu jej vystavuje reálnému nebezpečí ohrožení života a tělesné integrity. Pokud ozbrojený konflikt nemá charakter tzv. totálního konfliktu, musí žadatel *„prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy ve smyslu čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu*

v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on".

[9] K bezpečnostní situaci na Ukrajině se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 7 Azs 239/2015 - 26, kde konstatoval, že „[n]*a Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt", neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.*" V řízení nevyšla najevo žádná skutečnost, která by dokládala změnu tohoto stavu. Rovněž nelze odhlédnout od skutečnosti, že stěžovatel pochází z obce Čudvy, která byla zároveň jeho posledním místem pobytu na Ukrajině, a která se nachází v západní části země a není konfliktem dotčena. Pokud stěžovatel namítá, že dochází k opakovaným násilnostem na západě Ukrajiny, jejichž obětí se stali i civilisté, nijak toto své tvrzení nedoložil.

[10] Námitku vztahující se k nástupu do armády v případě návratu na Ukrajinu stěžovatel v řízení před krajským soudem nevznesl. Tato námitka je proto nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že výkon vojenské služby obecně není důvodem k udělení mezinárodní ochrany nebo doplňkové ochrany (viz rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44, a ze dne ze dne 23. 4. 2015, č. j. 3 Azs 28/2015 - 24).

[11] Přijatelnost kasační stížnosti nakonec nezakládá ani namítaná nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů, jelikož rozsudek krajského soudu touto vadou zjevně netrpí. Krajský soud reagoval na všechny žalobní námitky stěžovatele a podrobně je vypořádal.

[12] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost nenaplňuje žádnou z podmínek přípustnosti vymezených v cit. usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, a ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. ji odmítl pro nepřijatelnost.

[13] Jelikož kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu